

19. May. 1842

FAKTA

Dato:

19. May. 1842

Sidetæl:

Dagbog A, side 26

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 71; Jesper

Svenningsen (red.): Seks år af et liv.

Johan Thomas Lundbye – Dagbøger

om tro, skæbne, kunst og kærlighed,

København 2018, s. 76

TRANSSKRIFTION

19 May.

Naar jeg i bedre Øieblikke seer tilbage paa Fristelsens Timer og seer, hvor dunkle, halv ubevidste de staae for mig, da synes jeg at ane, hvad de strængt Orthodoxe forstaae ved deres Tro paa en personlig Djævel, som frister Menneskene. Men hvad enten det er hans Indvirkning eller egen syndig Drift, finder jeg det lige strafværdigt at give efter derfor. Haard er denne Kamp, kun eet Sted er Kraft at finde. –

No. hem som jeg ikke har truffet hos nogen anden Post. I hege, stede, Diablikke
 faar hans Ord og Meddelelse i hans Ansigt noget præfekt, naar han
 spæer om den kommende Tid, men ogsaa den somindne glemmer han
 ikke, Mænd og Kvæder sætte saa yndigt sammen hos ham. — Jeg
 var ogsaa idag for første Gang i den Billedgalleri, og betragtede
 det de gamle hollandske Landkaler. Hvide jeg faar noget af den Fin-
 helbred, Sparfækked, hvormed de anvende de enkelte Planter, Straae og
 øvrige Pjant, hvorved de aldrig tabe det Hæle af Sjæle og faar dog
 tilsvulvendes mere B. og Larm end den der vil give Alt, gjore hvor
 Blet interessant. Nu længe jeg ret ofte at faar smit store Støkke naar
 Lærredet, jeg har saa meget i Bløddet, som jeg hem der kan see tydelig
 gjort; men at det er det dog saa snart tid, og kæn lidt ligne B. Bledet,
 som om det stæer for min Tanke. — Jeg har i disse Dage lost Lita-
 has speares Kong Lear. Jeg forbauses over den Natur der er deri, dels
 kænndskab til Mennekske hvidet, ja til Blismand og Hæved kænndt man
 gjore sig. — Jeg skal i Aften i Selskab hos Gæstgæver Loveng Frølich.
 Indbydelsen haar den Mærkelig smukt paa en Læg Papir, og paa den samme
 faaalt jeg disse Ord med Blyant: Bly, som kænndes i minke Dette, stæer
 Maanen best paa Bløddens store Bred. — Jeg traek
 at gjengænde den samme Plæud, som skreier de smaa Begynder paa Thee,
 Litter, Toner, Bord, Blanke sverte o. s. v. Minus, Tjente pigens. Var det tilfældigt
 eller har hem vilde give mig et Vink om det præctige der, der søres sig; hende,
 jeg ved ja, meget vel, at hem læser den ene Roman efter den anden. Hvide sig!
 Din Skille, er ikke god her paa Hospitalen, hvor alle Mandstater, Valantones,
 o. s. fl. spæer med dig, der spæes meget hørt. Men du har ingen Grund
 til Klage over mig, jeg har aldrig kænndt begrebet mig, endog hem til minde
 Mentyding paa Sjæle: ligesaa meget af Angst som af Pjant for Leds, og mere man-
 sked. Der kjæres ikke her er over at kænndt igjennem for mange Mennekske, uden
 som Mig med suuden Vinge. Lige beder end Læder er jeg, men ingen Hvide
 kænndes No. her jeg endan paa min Samvittighed, og dog er den betyngt.

19 May.

Nær jeg i hede Diablikke som tilbage paa Frøstellers Tæmer og ser,
 hvor dænkke halden hvide de stæer for mig, da synes jeg at ane, hende
 de strengt Orthodoxe fristæer ved deres Tro paa en personlig personlig
 Sjæle, som første Mennekske. Men hvad enten det er hende Indvirkning
 eller egen syndig Drift, finder jeg det lige strafværdigt at give efter
 derfor. Plæud er denne Kamp, hem et Bled er Kraft at finde. —